

2393 2den Del af Finanslovs. f. Finansaaet fra 1ste April 1872 til 31te Marts 1873. 2394

overfor det sjællandske Jernbaneselskab. Naar den ærede Minister der henholdt sig til Loven af 1863, forekommer det mig egentligt, — Udtrykket i Loven er det „nominelle Beløb“ — at netop det, at man i hin Lov har fundet sig besøjet til at sige, at det var det „nominelle Beløb“, skulde gjøre, at det i den anden Lov, hvor der ikke findes noget tilsvarende Udtryk, og hvor der udtrykkeligt er fastslaaet senere ved de andre Jernbaneforetagender „den bevistlig anvendte Kapital“, kunde være et Spørgsmaal, om der dermed ikke var ment noget Andet. Søvrigt indrømmer jeg, at Spørgsmaalet i det Høieste er tvivlsomt, og jeg tilstaar, at jeg ikke tillægger det den Betydning ligeoverfor det sjællandske Jernbaneselskab, som man vilde gjøre i andre Forhold. Hvad der har været mig og ogsaa Udvalget om at gjøre ved at fremhæve den rette Betydning af Udtrykket „den bevistlig anvendte Aktiekapital“, som er kommet frem her, er at sikkre os, at dette Udtryk ved andre Anlæg for Fremtiden bliver fortolket saaledes, at det i Virkeligheden ikke bliver illusorisk, og at der ikke bliver aabnet den videst mulige Plads for Svindel, Misbrug og allehaande Følger. Jeg haaber, at Udvalget har opnaaet dette ved sine Udtalelser her, og jeg skal idetmindste som Ordfører paa Finansudvalgets Begne nedlægge den bestemteste Indsigelse mod, at Nogen for Fremtiden maatte fortolke denne „bevistlig anvendte Aktiekapital“ saaledes, at den indbefatter Kurstab.

Formanden: Den ærede Ordfører brugte en enkelt Uttring, som jeg ikke tør lade hengaa uden Bemærkning. Den ærede Ordfører pmaltte Nogle, som skulde have lagt Ministeren visse Tanker i Munden. Jeg tror, at en saadan Uttring er af Hensyn til Ministeren ikke ganske berettiget og af Hensyn til Thinget lidet tilraadeligt, da det vist ikke her vilde stemme med Thingets Interesse at fremdrage de for Ministeren uundværlige og ansvarlige, men for Thinget ganske uansvarlige Mænd, som han

støtter sig til ved sin Bividsomhed og i sine Beslutninger. For at den senere Forhandling ikke skulde gribe dette Udtryk, har jeg villet gjøre denne Bemærkning.

Ordføreren: Som Tidenden vil vise, tror jeg ikke, jeg brugte just det Udtryk, som den ærede Formand nævnte, men jeg skal give den ærede Formand Ret i, at jeg kun har at holde mig til og kan holde mig til den høitærede Minister.

Winther: Jeg vil kun bemærke, at det forekommer mig, at hvor stor Pris man end kan sætte paa Finansudvalgets Dom om denne Sag, vil det dog ikke være afveien, at der, naar det, som den ærede Ordfører nu i sit sidste Foredrag fremhævede, fordres, at Regjeringen skal tage et vist Hensyn til en Lovfortolkning, som opstilles fra Udvalgets Side, bliver givet Thinget Velighed til at tilkjendegive, om det billiger den Opfattelse af Sagen, som Udvalget har havt eller ikke. Thinget i sin Helhed er dog det, hvortil Regjeringen væsentlig har at tage Hensyn, men Finansudvalgets Udtalelser kunne ikke betyde mere end en enkelt Mands Udtalelser, og det vil aldrig kunne fritage en Minister for Ansvar, hvis han ved at følge dem kommer ind paa en Del, som i og for sig er urigtig, og som Thinget ikke vil godkjende. Den ærede Ordfører bemærkede tillige, at det maasse var naturligt for mig at staffe et Mistillidsvotum tilveie imod Regjeringen. Jeg veed ikke, hvorfra han henter denne Dom om mig eller min Stilling til Regjeringen. Jeg har ikke tilkjendegivet Noget i saa Henseende; men jeg har kun troet, at man skyldte Regjeringen, at denne Sag ogsaa fik sin Dom her, ligesom den har faaet den i Pressen. Man maa lægge Mærke til, at denne Dmtale i Pressen er af en saa uhyggelig Veffaffenhed, at der endog er Blæde, hvort man har draget Personer og Slægtninge af Ministre ind med i denne Sag. Der er noget Hæsligt i, at Sligt skal staa uden at